

Chương 351: Thám Hiểm Lâu Đài Ma Vương (3) - Sự Tuyệt Vọng Của Charlotte Dành Cho Valier

(Số từ: 2885)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

15:11 PM 13/04/2023

Lâu đài Ma Vương rộng lớn và khổng lồ, mất khá nhiều thời gian để khám phá từng tầng. Hầu hết các phòng đều trống hoặc đầy bụi vì bất cứ thứ gì có giá trị đều đã bị lấy mất.

Có những không gian giống như thư viện không có sách hoặc những căn phòng rộng rãi, trống trải dường như là kho chứa đồ.

Một ngai vàng, có lẽ là nơi Ma Vương từng ngồi, cũng có thể được tìm thấy. Phòng ngai vàng lớn hơn bất kỳ phòng ngai vàng nào khác mà tôi từng thấy trước đây.

Đó có lẽ là do những con quỷ đến đây có kích thước rất khác nhau.

Sau khi khám phá tầng đầu tiên, chúng tôi lang thang qua các tầng trên. Chúng tôi thậm chí còn đi ngang qua nơi mà tôi đã phát hiện ra cuộn giấy ma thuật.

Đương nhiên, nó trống rỗng.

Khi chúng tôi đi dọc hành lang, chắc chắn chúng tôi đã đến nơi đó.

—Phòng giam.

"...."

"Đây là...."

Charlotte gật đầu.

"Vâng, đây là nơi tôi bị giam giữ."

Một nơi không có gì ngoài những ký ức khủng khiếp.

"Tôi không nghĩ có gì hay ho để xem nếu chúng ta vào đó."

Charlotte do dự một lúc, rồi cố gắng quay đi.

Chỉ có chấn thương chứ không phải tàn tích của Ma vương, có thể được tìm thấy ở đây.

*Cạch

"Điện hạ!"

"Ah...."

Khi đang đi, Charlotte bất ngờ vấp ngã và được Tana đỡ.

"Em không sao chứ?"

Khi đến gần, tôi để ý thấy mồ hôi lạnh trên trán Charlotte.

Cơ thể của cô ấy hẳn đã bị ảnh hưởng bởi sự trỗi dậy của những ký ức đau buồn.

"Không có gì... Chỉ là đột nhiên cảm thấy chân yếu...."

Đó không phải là một ký ức có thể dễ dàng quên đi, và việc có mặt tại hiện trường càng khiến điều đó trở nên khó khăn hơn. Tana giao Charlotte cho tôi.

"Tôi sẽ để Công chúa điện hạ cho cậu một lúc. Tôi sẽ tìm một nơi để nghỉ ngơi."

"Được rồi."

Charlotte dựa vào tôi, nắm lấy cánh tay tôi khi Tana phóng xuống hành lang.

"Ha... Ha..."

Charlotte thở hổn hển như thể cô ấy vừa chạy một cách mạnh mẽ.

"Hiện tại cảm thấy nguy hiểm sao?"

"Không... Không phải thế... Chỉ là...."

Đó không phải là một cơn mất sức do sức mạnh gây ra, mà đúng hơn, một thứ gì đó tương tự như chứng thở gấp. Charlotte hít một vài hơi thật sâu, và hơi thở của cô ấy nhanh chóng ổn định.

"Anh biết điều đó sẽ không dễ dàng, nhưng... nó khó hơn anh nghĩ."

Kẻ chủ mưu giết tất cả mọi người trong tù chính là cô ấy, một sự thật mà cô ấy chỉ chia sẻ với tôi. Tôi giúp Charlotte dựa vào tường và đưa tay ra đỡ.

Sau một thời gian đã trôi qua.

"Tôi đã tìm được một nơi thích hợp để nghỉ ngơi. Chúng ta hãy đến đó."

Saviolin Tana, sau khi kiểm tra các tầng trên, đã tiếp cận chúng tôi và nói điều đó.

***

Chúng tôi đi qua một vài hành lang nữa và leo thêm vài tầng nữa trước khi đến một không gian trông giống phòng ngủ.

Mặc dù không có vật có giá trị nào được nhìn thấy, nhưng đồ đạc vẫn ở nguyên vị trí. Sau khi mở cửa sổ và phúi bụi trên ghế sofa, Saviolin Tana đặt Charlotte xuống đó.

Charlotte nở một nụ cười mơ hồ.

"Đội trưởng Turner, ta không bị thương."

"Mặc dù vậy, Điện hạ cũng nên nghỉ ngơi một chút. Hôm nay chúng ta đã đi bộ khá nhiều, phải không?"

"...Haha, cô nói đúng đấy."

Charlotte nằm trên ghế sofa, lấy lại nhịp thở.

Đó là một cảm giác kỳ lạ, không biết nên lo lắng về một cơn chấn thương hay biết ơn vì đó không phải là một cơn mất sức do sức mạnh gây ra. Saviolin Tana lặng lẽ quan sát căn phòng ngủ.

"Có vẻ như chúng ta đang ở trong một phòng ngủ khá cao cấp, thậm chí theo tiêu chuẩn của Lâu Đài Ma Vương."

"Ah, quả nhiên."

Không có đồ vật có giá trị, nhưng tất cả những món đồ nội thất lớn vẫn còn. Đánh giá về chất lượng của chúng, giả định của Saviolin Tana rằng đây có thể là phòng ngủ của một người có địa vị xã hội cao trong Lâu đài Ma Vương có vẻ khá hợp lý.

Bằng cách nào đó, nó cảm thấy kỳ lạ.

"Bởi vì sự cướp bóc liều lĩnh, chúng tôi thậm chí còn không thể xác định được đây là phòng ngủ của ai. Tất nhiên, nó có thể không quan trọng đến thế..."

Tana dường như giải trí về khả năng đây có thể là phòng ngủ của Ma vương. Trên thực tế, căn phòng phù hợp với ý tưởng đó.

Một trong Tứ Thiên Vương hoặc chính là Ma Vương.

Và một nhân vật cao quý khác.

*Cạch

Tana lục soát căn phòng, mở các tủ quần áo và lục tung các ngăn kéo để xem có thứ gì bị bỏ lại không.

Charlotte, cố gắng ngồi dậy khỏi ghế sofa, nhìn cô ấy.

Saviolin Tana lục tung các ngăn kéo.

Bất cứ thứ gì có giá trị đều đã bị lấy đi, vì vậy không nên để lại bất cứ thứ gì.

Tuy nhiên, một cảm giác khó chịu không thể giải thích được đã xâm chiếm lấy tôi.

*Cạch

Khi Saviolin Tana mở từng ngăn kéo, tôi có cảm giác mãnh liệt về một khám phá sắp xảy ra.

Lời cảnh báo của trực giác như một mũi kim đâm vào tim tôi.

*Cạch

"...?"

Saviolin Tana mở một ngăn kéo trong tủ quần áo và nghiêng đầu.

"Quả nhiên, xem ra không đáng giá đồ vật vẫn còn ở chỗ này."

Cô lấy thứ gì đó ra khỏi ngăn kéo.

Đó là một chiếc hộp gỗ chất lượng cao. Nắp đã mở, nhưng nội dung vẫn còn bên trong.

Ai đó dường như đã bỏ nó lại sau khi quyết định rằng nó không đáng để lấy.

"Bánh quy hả?"

Charlotte nhìn chăm chăm vào những chiếc bánh quy, mắt mở to.

Tôi nghiền chặt răng đến mức hàm đau nhức, cố gắng không thể hiện bất kỳ biểu cảm nào.

"Ta có thể xem cái đó không?"

Charlotte, bình tĩnh một cách kỳ lạ, khẽ hỏi.

"Thưa Điện hạ, chúng chắc đã cũ rồi."

"Ta không muốn ăn chúng."

"...Được rồi. Của ngài đây."

Charlotte cầm chiếc bánh quy được bọc trong bao bì và nhìn chăm chăm vào nó.

—Bánh quy gói riêng.

Charlotte chăm chú nhìn nó.

—Bánh quy.

Từ thời điểm đó.

‘Cậu có lẽ đang rất đói. Ăn một ít cái này đi.’

‘C-cậu... Còn cậu?’

‘Tôi ổn. Cậu ăn trước đi.’

‘C-cậu... Cậu cũng ăn đi.’

—Bánh quy.

Tìm thấy trong phòng ngủ của một người chắc hẳn là một con quỷ cấp cao, được bọc trong cùng một bao bì như lần đó.

Charlotte xé lớp giấy gói và bẻ đôi chiếc bánh quy.

"Điện hạ!"

*Cạch!

Bỏ qua sự phản đối của Tana, Charlotte cắn một miếng bánh quy.

Cô ấy đã cảm thấy gì?

Charlotte sẽ không bao giờ quên.

Cô ấy sẽ không bao giờ quên hương vị và hình dáng của chiếc bánh quy đó, ngay cả khi cô ấy đã quên mọi thứ khác.

Cô không thể biết mùi vị của nó có giống như lần trước hay không.

Tuy nhiên.

Một giọt nước mắt lăn dài trên má Charlotte khi cô cắn một miếng bánh quy.

"Hà."

Charlotte nhận ra điều gì đó.

"Ha ha."

"Điện hạ, tại sao...tại sao người lại như vậy?"

Có rất nhiều tình tiết đáng ngờ, nhưng cuối cùng, cô không tin và cố gắng phủ nhận điều gì đó.

Có một giới hạn để từ chối một sự thật khó chịu.

Bánh quy này cũng không phải là bằng chứng chắc chắn.

Tuy nhiên, có quá nhiều thứ đã chồng chất lên nhau.

Bằng chứng và nghi ngờ tích lũy.

Xếp chồng lên nhau, lặp đi lặp lại.

Bánh được bọc riêng trong hộp cực kỳ sang trọng.

Có thể là một thứ như vậy sẽ không lăn xung quanh bất cứ nơi nào?

Suy nghĩ của Charlotte cuối cùng đã kết nối và đi đến kết luận.

"Hử... Hahahahahaha."

"Điện hạ! Có chuyện gì thế?"

Bây giờ, nó đã trở thành một điều chắc chắn không thể đảo ngược.

“Haha! Hahaha!”

Charlotte, khom lưng, cười như một người mất trí. Có vẻ như có khả năng xảy ra, nhưng cô cũng có một hy vọng mong manh rằng điều đó có thể không phải là sự thật.

Ý nghĩ mơ hồ đó biến mất hoàn toàn.

Charlotte đang nghĩ gì vậy?

Cuối cùng, cô ấy có nghĩ rằng mình chỉ được sử dụng để cho sự trốn thoát của Ma vương tiếp theo không?

Tôi không thể biết.

“Haha! Hahahahaha! Hu hu! Ugh! Ugh! Hức hức!”

Tiếng cười của Charlotte cuối cùng biến thành tiếng nức nở.

***

“...Có một phòng ngủ lớn hơn một chút bên trong, được cho là phòng ngủ của Ma vương.”

Saviolin Tana, người đã kiểm tra tất cả các phòng gần đó, nói với vẻ mặt không chắc chắn.

Charlotte đã yêu cầu cô xác nhận xem có phòng ngủ nào lớn hơn một chút gần đó không.

Chỉ có một phòng bên trong xa hơn phòng ngủ này.

Xét về kích thước, nó được cho là phòng ngủ của Ma Vương. Tôi không biết triết lý kiến trúc của Lâu đài Ma Vương, nhưng phòng ngủ sang trọng thứ hai ngay bên cạnh nơi ở của Ma Vương sẽ có ý nghĩa gì?

Charlotte ngồi thất thần với hộp bánh quy trước mặt.

Đây cũng không phải là bằng chứng chắc chắn, nhưng nó dường như là bằng chứng tâm lý cuối cùng cho Charlotte.

Charlotte đã biết từ lâu rằng Valier không thể không liên quan đến Ma Vương.

Tuy nhiên, người kế vị Ma vương chỉ mới bắt đầu hoạt động gần đây.

Charlotte không giải thích gì, nhưng có vẻ như Tana biết cô ấy đang nghĩ gì.

Tôi vẫn im lặng.

Tôi không thể nói gì để an ủi Charlotte vào lúc này, và ngay cả khi tôi có thể, đó dường như không phải là chỗ của tôi.

“Thưa Điện hạ, thần không biết tại sao... nhưng cuối cùng thì nó cũng chỉ là một chiếc bánh quy. Chuyện này... cho dù cậu có bất kỳ suy nghĩ nào, thì cũng không đủ để chắc chắn về bất cứ điều gì—”

Saviolin Tana định nói gì đó nhưng rồi lại thôi.

Cô ấy không biết tầm quan trọng của chiếc bánh quy này đối với Charlotte.

Nghe được Tana lời nói, Charlotte chậm rãi gật đầu.

“Điều đó có thể đúng.”

Charlotte bình tĩnh nói.

“Tôi chỉ là... bỏ cuộc ngay bây giờ.”

Charlotte ngừng bảo vệ Valier ngay cả trong thâm tâm.

“Người đã cứu tôi là con trai của Ma vương hoặc là người kế vị. Tôi muốn tin rằng đó không phải là sự thật, nhưng bây giờ tôi không muốn tin nữa.”

Đây không thể được coi là bằng chứng chắc chắn, nhưng đủ để xây dựng một bức tường trong trái tim của Charlotte.

‘Cậu bé đã cứu tôi khi đó là người kế vị của Ma vương, và là kẻ chủ mưu đằng sau các cuộc tấn công của quỷ trong Thủ Đô đế Quốc’

Charlotte đã chắc chắn.

"Tôi không khỏi thắc mắc. Tại sao lúc đó anh ấy lại cứu mình? Tại sao... mặc dù anh ấy có thể trốn thoát một mình nhưng anh ấy lại chọn cứu tôi... Chính vì vậy tôi nghĩ có lẽ điều đó không đúng, rằng có không có lý do gì để cứu tôi. Đó là lý do tại sao tôi muốn tin rằng đó không phải là sự thật."

Vào thời điểm tôi rời khỏi Lâu đài Ma Vương với cuộn [dịch chuyển tức thời], tất cả những gì tôi phải làm là tự mình trốn thoát. Nhưng tôi đã mạo hiểm và quay lại cứu Charlotte cùng với Dyrus.

Đó hẳn là lý do tại sao Charlotte đã cố gắng tin tưởng tôi cho đến giây phút cuối cùng.

Không có lý do gì để người thừa kế Ma vương liều mạng cứu Charlotte. Nếu có bất cứ điều gì, anh nên để cô chết.

Không có lý do gì để tôi, người căm ghét để chết, cứu Charlotte.

Đó là rào cản tâm lý cuối cùng khiến Charlotte nghĩ rằng có thể Valier không phải là con trai của Ma vương.

Nhưng bây giờ rào cản đó đã sụp đổ.

"Bây giờ... tôi nghĩ tôi đã biết tại sao anh ấy lại cứu mình."

Vì vậy, bây giờ, Charlotte nghĩ.

Lý do tại sao con trai của Ma vương phải cứu cô ấy.

Một lý do chính đáng và hợp lý để liều mạng.

Lần này Charlotte nhìn tôi.

"Đó là sức mạnh của Ma vương trong tôi hoặc linh hồn của Ma Vương. Đó là lý do tại sao..."

Charlotte ngây người lằm bằm.

Nhìn Charlotte như vậy khiến tôi ớn lạnh.

Có vẻ như tôi biết cô ấy sẽ đi đến kết luận gì.

"Hắn không cứu tôi... Hắn... không cứu tôi."

Với vẻ mặt trống rỗng, Charlotte nhìn Bánh quy và chậm rãi nói với giọng đầy phản bội.

"Hắn đã cứu... linh hồn của Ma Vương... trong tôi..."

Một khi Charlotte tin rằng Valier là con trai của Ma vương, kết luận hợp lý duy nhất mà cô ấy có thể đưa ra là điều đó.

Cô không bao giờ có thể nghĩ rằng anh đã cứu cô vì thiện chí hay mong muốn thuần túy. Không có lý do gì để con trai của Ma vương cứu công chúa của đế chế.

Ma Vương đã thua cuộc chiến.

Ma Vương đã chết.

Không thể nào con trai của Ma vương lại không biết công chúa của đế chế đã bị bắt ở đây và linh hồn của Ma vương đang trú ngụ trong cô ấy.

Vì vậy, nó không phải để cứu công chúa, mà là linh hồn của Ma vương bên trong cô ấy.

Cô không thể không đi đến kết luận rằng anh ấy đã mạo hiểm mạng sống của mình để cứu cô để một ngày nào đó Ma vương có thể hồi sinh trong lòng đế chế.

"Haha. Giờ nghĩ lại thì... rõ ràng... thật rõ ràng..."

Charlotte bật ra một tràng cười trống rỗng, dường như không hiểu tại sao cô không đi đến kết luận này sớm hơn.

Tôi muốn nói với cô ấy rằng không phải như vậy. Là cô ấy hiểu lắm. Rằng tôi chỉ đơn giản là không muốn cô ấy chết, rằng tôi không biết cô ấy là ai vào thời điểm đó, và rằng tôi không biết điều gì đó tương tự đang tiềm ẩn trong cô ấy.

Cảm giác như ai đó đang bóp chặt trái tim mình.

Sự hiểu lầm ngày càng lớn, và đó là một sự hiểu lầm quá hợp lý để tôi có thể phủ nhận.

Tôi muốn nói với cô ấy rằng tôi đã luôn dõi theo cô ấy, cố gắng bảo vệ cô ấy và tôi vẫn đang cố gắng làm như vậy.

Nhưng nếu tôi tiết lộ danh tính thực sự của mình, tôi sẽ chết.

Nếu tôi tiết lộ rằng tôi là Valier, Charlotte sẽ không cảm thấy gì ngoài sự phản bội.

Tất cả những lời nói dối mà tôi đã nói với cô ấy cho đến bây giờ đều là một vấn đề, cũng như cách suy nghĩ của cô ấy đang phát triển.

Cô ấy thậm chí có thể nghĩ rằng tôi kiểm soát các triệu chứng của cô ấy cuối cùng là để hồi sinh hoàn toàn Ma vương.

Chắc chắn, nếu tôi không ngăn Charlotte khi cô ấy nổi cơn thịnh nộ vào ngày hôm đó, thì sẽ có thương vong, nhưng cuối cùng cô ấy đã chết.

Không ai nhìn thấy tôi đã chiến đấu tuyệt vọng như thế nào vào ngày hôm đó. Cuối cùng nó đã giúp tôi che giấu danh tính thực sự của mình, nhưng nó cũng để lại vấn đề là chính Charlotte cũng không biết tôi đã chiến đấu vì cô ấy chân thành như thế nào.

Một khi cô ấy bắt đầu nghi ngờ Valier, nếu tôi tiết lộ rằng tôi là Valier, mọi thứ tôi đã làm với tư cách là Reinhardt sẽ được coi là vì mục đích hồi sinh Ma vương.

"Ha ha ha ha ha ha..."

Cuối cùng, tôi không thể nói bất cứ điều gì trước mặt Charlotte, người đang cười mà không còn sức sống.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading